

Arrest

nr. 83 665 van 25 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 22 oktober 2011 het Rijk binnen en diende op 26 oktober 2011 een asielaanvraag in. Op 6 maart 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Indiase nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Khehrasultan (India). Op 31 maart 2010 zou u met G.S. gehuwd zijn. Uw schoonfamilie was tegen het huwelijk omdat u geen kinderen zou kunnen krijgen en omdat u uit een minder gegoede familie afkomstig bent. In mei 2011 zou uw echtgenoot ontvoerd zijn door drie personen. U denkt dat het de politie was, die uw echtgenoot zou ontvoerd hebben, aangezien u dit kon merken aan hun schoenen. Uw schoonvader zou van Canada naar India zijn teruggekeerd en zou u beschuldigd hebben van de ontvoering van uw echtgenoot. U zou bij uw schoonfamilie zijn gaan inwonen in Fateh Garh Sugar Chak (India). Ze zouden soms het gasvuur laten openstaan in de woning. Drie of vier personen zouden 's nachts toen u alleen was in de woning op de deur geklopt hebben. Uw schoonfamilie zou u in september of oktober 2011 uit de woning hebben gezet. U zou voor een maand bij een vriendin genaamd G. gaan wonen zijn in Jalandhar (India). U zou India verlaten hebben op 22 of 23 oktober 2011. In Delhi nam u een vlucht naar Parijs. In Parijs zou u de trein hebben genomen naar België. U diende in België op 26 oktober 2011 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: kopie van uw paspoort, een origineel kaartje van de belastingen, originele schooldiploma's, originele referentiebrieven van uw werk en originele medische documenten uit India.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen origineel bewijs neerlegde aangaande uw beweerde huwelijk met uw echtgenoot. Nochtans mag en kan men verwachten dat u bijvoorbeeld een huwelijksakte of foto's kan neerleggen. Uw huwelijksakte zou zich bij uw schoonfamilie bevinden (zie gehoorverslag CGVS p.11). Aangezien u voor een periode bij hen inwoonde in India, zou het mogelijk geweest zijn om uw huwelijksakte van hen te verkrijgen. Foto's van uw echtgenoot zouden bij iemand in India liggen (zie gehoorverslag CGVS p.14). Het is opmerkelijk dat u wel uw andere documenten (zoals schooldiploma's en dergelijke) bij deze persoon kon ophalen maar documenten aangaande uw echtgenoot niet (zie gehoorverslag CGVS p.14). Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw beweerd huwelijk.

Voorts stelde u dat zowel uw eigen ouders als uw schoonouders tegen het beweerde huwelijk waren.

Het is wel opmerkelijk dat zowel uw ouders als uw schoonouders dan aanwezig waren bij het voltrekken van uw beweerde huwelijk (zie gehoorverslag CGVS p.12). Het is ook bevreemdend dat indien uw schoonfamilie zo gekant was tegen het beweerde huwelijk dat ze u na de ontvoering van uw echtgenoot zouden laten inwonen bij hen (zie gehoorverslag CGVS p.14). U stelde ook dat uw schoonouders tegen uw huwelijk waren omwille van het feit dat u geen kinderen kan krijgen (zie gehoorverslag CGVS p.12). Uit uw medische documenten blijkt echter dat dit pas werd vastgesteld na uw huwelijk (zie document 5, blauwe map), hetgeen dus geen reden kan geweest zijn waarom ze niet wilden dat u huwde met hun zoon.

Verder stelde u dat uw echtgenoot in mei 2011 werd ontvoerd (zie gehoorverslag CGVS p.13). Het is opmerkelijk dat u een dergelijke ingrijpende gebeurtenis als de ontvoering van uw echtgenoot niet exact kan dateren. Het is ook merkwaardig dat over dit incident niets in de media is verschenen, aangezien uw man als sociaal werker een bepaalde sociale positie geniet én het incident plaatsvond op een publieke plaats (zie gehoorverslag CGVS p.12). U hebt de ontvoering van uw echtgenoot ook niet aangegeven bij de politie. U stelde dat een jonge vrouw alleen niet naar de politie kan stappen (zie gehoorverslag CGVS p.13). Indien dit het geval zou zijn, zou u beroep kunnen gedaan hebben op andere personen zoals burens, vrienden, verwanten en dergelijke om samen naar de politie te gaan. U hebt dit echter niet geprobeerd (zie gehoorverslag CGVS p.13). U had ook beroep kunnen doen op andere organisaties of op de media om informatie aangaande uw echtgenoot te verzamelen. U stelde dat uw schoonvader naar de politie was gegaan. Hij zou u echter niet geïnformeerd hebben (zie gehoorverslag CGVS p.14). Dit is merkwaardig aangezien u toch een periode bij hem inwoonde en u hem om informatie had kunnen vragen of door aan andere verwanten van uw schoonouders informatie te vragen (zie gehoorverslag CGVS p.14). U had zelfs nog contact met een verwante van uw schoonfamilie voor uw vertrek uit India (zie gehoorverslag CGVS p.15). U had haar dan ook om meer informatie kunnen vragen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de beweerde ontvoering van uw echtgenoot.

Wat betreft de foltering door uw schoonouders dient opgemerkt te worden dat het u vrij stond om de woning van uw schoonouders zelf te verlaten. U hebt de woning pas verlaten nadat uw

schoonouders u hebben weggestuurd (zie gehoorverslag CGVS p.15). U hebt de folteringen ook niet aangegeven bij de politie. Nochtans bent u nooit gearresteerd of aangeklaagd, noch voor een rechtbank verschenen (zie gehoorverslag CGVS p.16). U kende ook geen vrees voor de autoriteiten in India. Uw bewering dat niemand zou luisteren naar u, is dan ook een loze bewering (zie gehoorverslag CGVS p.16). Er zijn dan ook geen enkele redenen waarom u uw beweerdde problemen niet kon aangeven bij de autoriteiten.

Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute niet geloofwaardig overkomt. U zou met een vals paspoort van Delhi naar Parijs hebben gereisd. U kende behalve de nationaliteit, kleur en foto geen verdere details over het paspoort. Belangrijke gegevens zoals de naam, geboortegegevens of visumdetails kon u niet aanreiken (zie gehoorverslag CGVS p.10). Bovendien gaf u aan dat u al uw andere documenten (schooldiploma's met foto en uw kaartje van de belastingen) bij u had toen u van India naar Parijs reisde (zie gehoorverslag CGVS p.11). De smokkelaar zou ook uw eigen paspoort bij zich gehad hebben (zie gehoorverslag p.11). U en uw smokkelaar stelden zich dan ook bloot aan een enorm risico indien men u betrapte met deze documenten en een vals paspoort. Het CGVS vermoedt dan ook dat u onder uw eigen paspoort hebt gereisd. Aangezien u slechts fotokopies van twee pagina's neerlegde kan het CGVS niet nagaan of het paspoort al dan niet bepaalde uitreisstempels bevatte. Hierbij kan ook opgemerkt worden dat het vreemd is dat de smokkelaar u kopies bezorgde van uw eigen paspoort (zie gehoorverslag CGVS p.10).

U kon uw asielrelaas niet geloofwaardig maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor u zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van uw asielrelaas teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw belastingkaartje kan aanvaard worden, evenals de fotokopie van uw paspoort aangezien uw identiteit niet ter discussie staat. Uw schooldiploma's en referentiebrieven van uw werk kunnen aanvaard worden maar voegen niets wezenlijks toe.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oepunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster verklaart dat zij India is ontvlucht omdat zij er werd geïdoleerd door haar schoonfamilie, die gekant was tegen hun huwelijk enerzijds omdat zij van minder goede komaf is en anderzijds omdat zij onvruchtbaar is. Verzoekster werd er zelfs van beschuldigd haar echtgenoot te hebben ontvoerd en stelde vast dat toen ze alleen thuis was iemand de gas had laten openstaan en personen op de deur klopten en haar met de dood bedreigden. Daarom besloot verzoekster te vluchten naar Europa.

3.2. Verzoekster voert aan *“dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekster niet aannemelijk zou maken dat zij India heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade; dat de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekster ten onrechte in twijfel wordt getrokken; dat verzoekster in haar land van herkomst door haar schoonouders gefolterd werd; dat haar echtgenoot werd ontvoerd: dat de Indische autoriteiten haar geen of onvoldoende bescherming hebben geboden; dat deze bewering van verzoekster niet eens is onderzocht; dat aldus het beginsel van behoorlijk bestuur wordt geschonden dat bepaalt dat de overheid een volledig onderzoek moet doen naar alle omstandigheden van de zaak”*.

3.3. Verzoekster legde een kopie van haar paspoort en een origineel kaartje van de belastingen neer, de commissaris-generaal stelt in dit verband dat verzoeksters identiteit niet ter discussie staat. Verder kunnen de schoolattesten, medische attesten en referentiebrieven van haar werk verzoeksters studies, medische problemen en tewerkstelling aantonen, deze gegevens worden echter evenmin betwist door de partijen.

3.4. Verzoekster blijft echter in gebreke haar huwelijk aan te tonen, terwijl dit net een essentieel element is dat de kern raakt van haar asielaanvraag nu zij verklaarde haar land van herkomst te zijn ontvlucht wegens problemen met haar schoonfamilie en omdat zij ervan beschuldigd werd haar echtgenoot te hebben ontvoerd. De commissaris-generaal verwijt verzoekster dan ook terecht haar huwelijk niet aan te tonen, zelfs geen huwelijksakte noch foto's van haar man neer te leggen. Het is ook merkwaardig dat verzoekster wel documenten meenam als schoolattesten en referentiebrieven, maar niet één foto van haar ontvoerde man omdat *“al deze documenten lagen bij iemand in mijn gemeente, ik hield dat niet bij”* (gehoorverslag CGVS, p.14), wat de geloofwaardigheid van haar beweerde huwelijk alsook van het asielrelaas verder hypothekeert.

3.5. Daargelaten dat verzoekster haar huwelijk niet aantoont, maakt ze evenmin aannemelijk dat haar echtgenoot werd ontvoerd, laat staan dat zij van betrokkenheid werd beschuldigd. Verzoeksters verklaringen in dit verband kunnen ook allerminst overtuigen, nu deze niet doorleefd en ongeloofwaardig voorkomen. Verzoekster weet niet op welke datum haar echtgenoot verdwenen is, wat merkwaardig is niet enkel omdat de ontvoering van haar man een dermate ingrijpende gebeurtenis is, maar ook omdat de datum van de verdwijning hierbij een belangrijk, doorslaggevend gegeven is. Verzoekster zou bovendien geen enkel initiatief ondernomen hebben om de ontvoering van haar man aan te klagen, zij is niet zelf naar de politie gestapt, noch heeft zij zich gericht tot andere alternatieven zoals de media of een lokale of internationale organisatie, en toen zij vernam dat haar schoonvader naar de politie was gestapt zou zij bij deze zelf niet hebben geïnformeerd naar de ontvoering van haar man, niettemin zij bij hem woonde. Dergelijke handelwijze is niet ernstig voor iemand wiens echtgenoot net ontvoerd werd en bovendien zelf voor deze ontvoering verantwoordelijk wordt geacht.

3.6. Verzoekster verklaart dat haar schoonouders tegen haar huwelijk waren omdat ze geen kinderen kon krijgen, terwijl blijkt uit de bestreden beslissing dat deze diagnose pas werd gesteld na haar huwelijk, wat door verzoekster niet wordt betwist ook al zou ze dit zelf al 3 jaar geweten hebben en is ze pas getrouwd in maart 2010. Verzoeksters verklaringen over haar verblijf bij haar schoonfamilie en de problemen die zij hierbij ondervond, zijn evenmin geloofwaardig. Evenmin is het aannemelijk dat verzoeksters schoonfamilie na de ontvoering van haar echtgenoot, waarvoor zij haar verantwoordelijk achtten, haar bij hen liet inwonen. Dat verzoekster bovendien bij hen bleef inwonen zelfs toen zij regelmatig gemarteld werd en vaststelde dat iemand de gas had laten openstaan toen zij alleen thuis was en er ook drie of vier personen langskwamen die ermee dreigden haar te vermoorden, en zij deze feiten niet ging aangeven bij de politie, en uiteindelijk de woning pas verliet nadat ze door haar schoonfamilie zelf werd weggestuurd, is tenslotte evenmin geloofwaardig noch logisch. Verzoeksters verklaringen kunnen dan ook geenszins geobjectiveerd worden.

3.7. Tenslotte kan verzoeksters voorgedragen vluchtroute evenmin overtuigen. Verzoekster verklaarde dat ze met een vals paspoort en met de hulp van een smokkelaar naar Europa reisde.

Verzoekster laat echter na haar reisweg te adstrueren terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoekster heeft geen kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het vals paspoort waarmee ze de douane passeerde (gehoorverslag CGVS, p.7), terwijl het een feit van algemene bekendheid is dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Het is dan ook niet aannemelijk dat de smokkelaar verzoekster dermate onvoorbereid zou laten reizen, en hij zelf dermate onprofessioneel tewerk ging door tijdens de reis verzoeksters echte paspoort op zak te hebben, en verzoekster zelf haar overige documenten bij zich had, en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar brengen.

De Raad ziet ook niet in waarom verzoekster illegaal naar Europa diende te reizen, wat een dure en risicovolle onderneming is, terwijl ze geen problemen kende met haar nationale autoriteiten en zelfs over een eigen paspoort beschikte, en aldus probleemloos legaal kon reizen. Dat verzoekster bovendien haar origineel paspoort niet neerlegt maar enkel kopieën van de bladzijden met identiteitsgegevens, wijst er op dat zij haar paspoort achterhoudt en de asielinstanties derhalve verhindert om kennis te nemen van haar internationale reizen en opeenvolgende verblijfplaatsen, en aldus schromelijk tekortschiet in haar medewerkingsplicht. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid, en halen de geloofwaardigheid van haar beweerde nood aan internationale bescherming verder onderuit.

3.8. Waar verzoekster het Commissariaat-generaal verwijt haar asielaanvraag niet te hebben onderzocht gaat zij klaarblijkelijk voorbij aan de talrijke motieven, weergegeven in de bestreden beslissing, die de commissaris-generaal ertoe deden besluiten om haar asielaanvraag af te wijzen. Verzoekster beperkt zich verder in het uiterst summiere verzoekschrift tot het louter herhalen van haar asielrelaas doch onderneemt geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen noch brengt zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De door de commissaris-generaal correct weergegeven vaagheden en onaannemelijkheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet. Dit is echter in casu geenszins het geval nu verzoeksters verklaringen op alle essentiële punten ongeloofwaardig en verzonnen voorkomen. Aldus stelt de Raad vast, na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten.

3.9. Hoe dan ook, daargelaten de (on)geloofwaardigheid van het asielrelaas, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat alvorens hij zijn land van herkomst ontvlucht en op zoek gaat naar internationale bescherming, hij eerst alle mogelijke vormen van nationale bescherming waarop hij aanspraak kan maken, uitput. Verzoekster verklaarde nooit problemen te hebben gekend met de Indiase autoriteiten en voor deze ook niet bevreesd te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 16). Verzoekster biedt dan ook geen aannemelijke verklaring voor haar nalaten om, indien zij ernstige problemen kende met haar schoonfamilie, die er zelfs mee dreigden haar te vermoorden en hiertoe ook daadwerkelijk een poging ondernamen, de bescherming in te roepen van haar nationale autoriteiten. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk nood te hebben aan internationale bescherming.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Evenmin blijkt uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK